

У Никољцу сахрањен Хаџи Ранко Дамјановић, опијело служили митрополити Јоаникије и Методије

На градском гробљу у Никољцу – Бијелом Пољу, данас 1. децембра 2025. године, сахрањен је Хаџи Ранко Дамјановић (1957-2025), дугогодишњи предсједник Црквене општине Бијело Поље, који је јуче уснуо у Господу.

Опијело новопредстављеном слуги Божијем Хаџи Ранку Дамјановићу, у Храму Светог Николе у Никољцу, служили су Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски и Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије и Његово високопреосвештенство Архиепископ и Митрополит будимљанско-никшићки г. Методије, уз саслужење свештенства и свештенмонаштва из више епархија Српске православне цркве.

Митрополит Јоаникије: Дисао је љубављу према Цркви и ближњима

Сабранима и ожалошћеној породици Дамјановић ријечи утјехе упутио је Високопреосвећени Митрополит Јоаникије:

„Сабрасмо се данас овдје да се опростимо са нашим Ранком. Сабрасмо се да

сви заједнички подијелимо бол са његовом породицом и да се помолимо Богу за покој његове блажене душе. Блажен је пут којим данас идеш душо, јер ти је припремљено мјесто покоја. Са овим духовним пјесмама и молитвама, ми испраћамо једнога доброга хришћанина који је оставио дубоки траг међу нама, у животу своје Цркве и свога народа. Човјек риједак, какав се само пожељети може да га упознате, да га имате за пријатеља у сваком тренутку и у добру и у злу. Велики домаћин, сјајан отац који се бринуо лијепо о својој породици, да своју дјецу изведе на прави пут и Бог му је у томе помогао, њему и његовој честитој супрузи Смиљи. Увијек је био на помоћи и својој браћи – сјајан примјер једне честите породице и сложне браће.“

Али Ранко, како је нагласио Митрополит, није живио само за себе, за свој дом и своју породицу, већ је живио за небо, живио за Бога, за Христа Господа:

„Он је живио за своју Цркву. Дисао је љубављу према Цркви, према ближњима, према народу своје, према светињама, према традицији, према садашњости и будућности свога рода.“

Истичући да је тешко набројати све његове заслуге за Цркву, Архиепископ цетињски је подсјетио на неке од њих: обнову манастира Куманице и древних светиња у Бијелом Пољу – Петрове цркве и Никољца, градњу нових цркава у околини Бијелога Поља...

„Није то све сам радио Ранко, нити владика, нити било ко од свештеника, али Ранкова улога у свему томе, можемо слободно рећи, била је кључна јер је он просто носио тај дух обнове. Као што је његово лице, његова појава одисала ведрином и добротом, тако се та ведрина и доброта ширила у Бијелом Пољу захваљујући Божијој милости, али и захваљујући томе што нам је Бог послао Ранка“, бесједио је Владика, посебно нагласивши да иако није он све сам урадио, без њега једноставно то све не би могло. Наиме кад год би се он прихватио да нешто ради у име Цркве, људи би се просто сабирали, обједињавали на дјелу Божијем – имао је тај ријетки дар од Бога.

Подсјетивши колики је наш брат Ранко учинио на духовној и културној обнови овога краја, Високопреосвећени Митрополит Јоаникије је истакао да су се дуго година баш у Бијелом Пољу, одржавале најљепше светосавске академије у Српској православној цркви. Такође је подијелио своје сјећање и на прву литију од Петрове цркве до Никољца за Петровдан, када је почео да се отапа лед комунизма код нас, која је окупила око 5.000 људи, као и на друге литије:

„Увијек смо се просто радовали и гдје год је био присутан Ранко, знали смо да ћемо успјети и нијесмо имали никакве сумње. Бојим се и да смо се у многим моментима и сувише ослањали на Ранка и да смо га преоптеретили. Али сам сигуран да је он то све радио са љубављу и са вољом. Радио је не само за овај живот и за овај вијек, него је све чинио у славу Божију и за вјечност, за вјечно спасење.“

По Митрополитовим ријечима иако је два пута био на граници живота и смрти, Ранко није много марио за овај живот, колико ће он потрајати, већ је марио да што више добра учини, да се што више жртвује за своју вјеру и Цркву. Када су дошла времена највећих искушења, када се Бијело Поље борило за очување својих светиња, за очување наше вјере и Цркве, нашега народнога имена и традиције, Ранко је у томе имао огромну улогу зато што је био човјек пун вјере, милосрђа, пун доброте, али и веома храбар и свима је давао снагу да се боре.

„Нијесам срео у свом животу таквог хришћанина који је, иако се није школовао на богословском факултету, тако лијепо разумијевао Свето писмо и са великом пажњом и разумијевањем га читао. И опет нијесам срео хришћанина међу нама који је имао толику љубав према свештеницима и према Светој служби и који се тако радовао сваком сусрету са свештеником, нарочито кад му долазе у његов дом“, казао је Митрополит Јоаникије, присјетивши се радосних сусрета са Ранком за његову крсну славу – Светог Николу.

На крају, опраштајући се од у Господу уснулог Ранка, Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски и Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије је нагласио:

„Ево га испраћамо из ове светиње коју је много волио, у којој је редовно долазио на свете службе, у којој се искрено и са топлином срца молио, коју је стално помагао, стално се о њој бринуо. И надамо се, ожалошћена породицо, драга браћо и сестре, иако је Ранко, можемо рећи по нашим људским мјерилима, прерано отишао из овога живота, да је њему већ исплетен вијенац вјечне правде и живота вјечнога на небесима. И он има са чим изаћи пред лице Божје, у то смо потпуно увјерени и када се молимо Богу за покој његове душе, ми истовремено изражавамо и своју наду да ће се небо обрадовати његовоме доласку исто онолико колико ми, сви заједно, плачемо овдје на земљи за Ранком. Али се радујемо и поносни смо што смо имали таквога човјека међу нама. Он одлази између нас на небо у наручје Божије, али остаје

са нама својом љубављу, својим свијетлим ликом и својом безграничном добротом.

Нека га Бог награди за његову љубав и жртву, за његово трпљење, за његову доброту, а породици нека пошаље утјеху да имају снаге и крепости да поднесу достојанствено, хришћански овај велики губитак, не само за породицу него и за све нас. Вјечан ти покој вјерни и истинити слуго Божији и брате наш Хаџи Ранко!“

Митрополит Методије: Оставио нам примјер како треба кроз овај живот да корачамо

Након сахране земних остатака Хаџи Ранка Дамјановића бесједио је Митрополит Методије, који је подсјетио на његов животни пут од Шљемена до Босне и назад у Бијело Поље, гдје се укључио у подизању живота на један виши ниво у свим пољима свога бивствовања, па и у цркви.

„Јер је Ранко један од оних који је Христа волио, у цркву ишао, цркве обнављао, људе волио, браћу сабирао, а онда осјетивши ту радост и утјеху Божију у своме срцу желио је да и овај његов крај осјети тај препород духовни. И није се штедио, као што је рекао Митрополит, ни у чему – увијек се до краја, без остатка, давао.“

Подсјетивши на Ранково прегалаштво приликом обнове духовног живота овога краја, Високопреосвећени Митрополит Методије је истакао да је он на челу Црквене општине Бијело Поље био скоро двадесет година, када се повукао да би мјесто уступио неком млађем, али да је и након тога наставио да несебично помаже у свим црквеним активностима.

„Никад нас остављао није, увијек је помагао. Знамо, и сигурни смо, да нас ни сада оставити неће, биће духом својим овдје присутан кроз своју породицу, кроз велики, широки траг у овоме граду који је иза себе оставио и сва она дивна дјела која је урадио и оставио нам као примјер којим путем треба да идемо и како треба кроз овај живот да корачамо и живимо. Нека Господ његову душу прими у Царство небеско, да га настани у наручје Аврамово, а његовој породици нека буде на понос, а и свима нама који смо га знали, који смо се само мало дотакли његове личности, што смо га имали и ево данас поново у вјечност дали и вратили. Покој му души“, казао је Његово високопреосвештенство Архиепископ и Митрополит будимљанско-никшићки г. Методије.

Слово проф. Веска Драшковића о Хаџи Ранку Дамјановићу

Патријарх Павле: Кад си се родио ти си плакао, сви су се смејали. Потруди се кад се упокојиш, да се ти смејеш, а да сви плачу. Ево данашњег дана да сведочи о нашим вредностима.

Високопросвећени владико Јоаникије,

Високопросвећени владико Методије,

Драги народе, браћо и сестре,

Моје велико саучешће за данашњим губитком – то је онај угаони камен који нам је био неопходан да би црква из музеја дошла у свој народ. Тај угаони камен је био Ранко и ја верујем да ће негде на небу добити то име – Петар. Заслужује га, јер кад је год требало, Ранко је рекао: може. Кад смо сумњали, Ранко није. Кад смо пали, Ранко није. Десио се наш Ранко у време кад нам је требала жива Црква и кад је требао неко, као сви ви данас, да сведочи.

А данашњем дану фали он, јер смо ми слаби. Данас је умрла смрт, а преминуо човек, данас је он на небу и весели се тамо где му је место. Ми тугујемо јер се плашимо какви смо, какви смо остали. Сви смо у истој шанси пред Господом и сви имамо исти тај угаони камен негде да ставимо. Пример је Ранко. Нема корака обнове цркве, да Ранко није био присутан и да његова ријеч често није била пресудна, да се може, да се хоће и да смо једна црквена заједница.

Невероватно скроман човек, није волио нико да га хвали. Данас имам право да га хвалим. Зашто? Јер није присутан, па ми неће замерити за оно што говорим о њему. Фали комад, фали парче, фали нешто. Сви смо осетили дубоку тугу што такав човек мора да оде. Мора – дошло његово време и дошао Бог за њега, баш кад треба Богу и да се небо обрадује. Ми нисмо имали љепши поклон Богу да дамо но што оде Ранко. Бог је бирао а ми смо дали и ми смо поносни на њега и на наш дар Богу, да има неко и да проговори о нама горе. Остало је доста да се ради, остало је доста да се трпи, остало је доста да се мучимо, непријатељ није одустао од наше сахране.

Али ми имамо право да добијемо неко парче неба које нам припада и да примером нашег Ранка будемо помало и подоста Петар. Црква се ослања на људе, а људи на Бога. Данас смо пјевали Христос Васкрсе, радост је била у души и туга у човеку. Човек изгледа да је тужан читав живот јер не зна да се обрадује. Данас сам имао помијешана и побркана осећања: радовао сам се

што га знам, радовао сам се што је мој, тужан сам што оде, а ништа боље нису могли да пошаљу.

Времена која долазе биће тешка, још тежа. Црква је била затворена, закључана, проглашена вишком. Ми смо сахрањивали Бога, убијали смо Бога, стрељали смо га, говорили смо да га нема – то смо ми. Бог нам је дао шансу, и то смо ми. Са надом у Бога, кроз Цркву заслужујемо и ми, не да умремо, него да васкрснемо.

Смрт је тренутна и она не може да премине. Кад је умро човек, умрла је смрт, премине душа и ми верујемо у вечност. Готово да нема човека да не верује у вечност, само не зна каква је – то је једино незнање које је добро. Знање о идентитету је нешто што нас обавезује. Црква, писмо, језик, ко је то одбацио? Ми. Како враћамо своје идентитет? Даровима кроз људе и данас са пуно поноса и задовољства и некакве тужне радосте, говоримо о примеру човека који је литература.

+++

Хаџи Ранко Дамјановић (1957-2025) рођен је као пето дијете у породици Милорада Дамјановића, у мјесту Шљемена, код Бијелог Поља. Основно, као и средње школовање – Гимназију Милоје Добрашиновић, завршио је у Бијелом Пољу, након чега је дипломирао на Правном факултету у Подгорици. За свог живота остварио се као супруг, отац двоје дјеце и деда четворо унучади. Проналазећи услове за бољи живот, пут га је 1979. године одвео у Босну, а затим 1992. године рат га је вратио у родно Бијело Поље.

На челу Црквене општине Бијело Поље, обављајући функцију предсједника, налазио се скоро пуних двадесет година. Функцију предсједника је обављао честито и достојно. Током, а и након истека свог мандата, великодушно се односио према свим захтјевима упућеним од стране цркава, манастира, црквених управа као и сваког појединца.

Носилац је највећег црквеног признања – ордена Светог Саве.

Весна Девић

Фото: Жељко Драшковић

mitropolija.com